

στριακοὶ σύμμαχοι ἔχουσι τὸν ὄχλον, ἀλλ' ὁ Ναπολέων δὲν διστάζει· ματαίως μὲν διὰ τῶν ἐξ τηλεβόλων προσβάλλει τὰς πύλεις, ἀλλὰ τὰ ὀδοῦζα καὶ τὰ πολύβολα ἐρημόνουσι τὰ τεῖχη, καὶ οἱ ἐπίλεκτοι κατορθώσαντες νὰ συντρίψωσι διὰ πελέκεων τὰς θύρας, εἰσέρχονται ἐν τῇ πόλει καὶ τοποθετοῦνται εἰς τὰς πρώτας οἰκίας. Ὁ δὲ Λάννε ἐφορμᾷ μετὰ τῶν ἱππέων κατὰ τῆς γεφύρας τοῦ Τισίνου, καὶ ἡ μὲν Παυτὰ ὑποτάσσεται, αἱ δὲ ἀρχαὶ καὶ ὁ κληρὸς αἰτοῦσι τὸ ἑλεός του. Ἀλλὰ τιμωρία τις ἦτο ἀναγκαία καὶ αὕτη τελεῖται κατὰ τῶν γάλλων φρουρῶν, τῶν τριακοσίων αἰχμαλώτων οἵτινες κατὰ τὸν θόρυβον κατώρθωσαν νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν νικητῶν. Δειλοὶ ! τοῖς ἐκραύγα-» σεν ὁ στρατάρχης, σὰς ἐνεπιστεύθην θέσιν οὐσι-» ὦδῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ στρατοῦ, καὶ σεις» τὴν ἐγκτελίπετε εἰς χωρικοὺς ἀνάνδρους, ἄ-» νευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως » καὶ ἤθελε νὰ τοὺς δεκατίσῃ διὰ τουφεκισμοῦ ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ὁ τῇ διαταγῇ τοῦ στρατηγοῦ Χρινίνου παραδοὺς τὴν ἀκρόπολιν ἔβητε μόνος τὴν δίκην τουφεκισθεὶς κατ' ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου. Ἡ δὲ πόλις ἀφέθη ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς πυράκτωσιν καὶ διαρπυγὴν, ἀλλ' ὁ στρατάρχης ἠκύρωσε τὴν διαταγὴν ταύτην. Καὶ ἀφωπλίσθησαν μὲν οἱ χωρικοὶ, ζῆντροι δὲ, ἐκ τῶν πρωτευόντων οἰκῶν τῆς Λομβαρδίας ἐκλελεγμένοι, ἀπεστάλησαν εἰς Πιρισίους. Οὕτω κατεστάλη ἡ ἐπανάστασις τῆς Πυυτίας.

Ἡ στρατιὰ ἐν τούτοις, ὀδηγοῦντος τοῦ Βερτιέρου, ἐτοποθετήθη, τὸ μὲν στρατόπεδον εἰς Σογκλίνον, ἐνθα περιμένετο ὁ Ναπολέων, ἐφέρετο δὲ ὁ Μασσήνας εἰς τὴν πρὸς τὴν Βρέσσαν ὁδὸν, καὶ ὁ ὠγερὸς πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς Βέργαμον, ἐνῷ ὁ μὲν Σειοριέρος ἔκειτο δεξιᾷ τοῦ Μασσήνα, ὁ δὲ Κέλερμαν εἰς τὴν Βρέσσαν τὴν μεγαλητέραν τῶν Ἑνετικῶν πόλεων. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, πεντάκις μύριοι ὄντες, ὑπέφερον δυσχερῶς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ὀλιγαρχίαν τῶν εὐγενῶν, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ δημοκρατία διετέλει ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς Ἑνετίας, καὶ ὁ Ναπολέων ἐτοιχοκόλλησε ταύτην τὴν προκήρυξιν εἰς Βρέσσαν.

« Ἡ γαλλικὴ στρατιὰ, ποθοῦσα νὰ σᾶς σώσῃ ἐκ τῆς « σιδηρῆς δουλείας τοῦ ἀλαζήνου αὐστριακοῦ οἴκου, « κατεφόρησεν ἐμπόδια δυσυπέρβατα καὶ πολλὰ, « καὶ ἡ νίκη ἔσπεψε δικαίως τοὺς ἀγῶνάς της. Τὰ « λείψανα τοῦ πολέμου στρατοῦ ὑπεχώρησαν πέ- « ραν τοῦ Μιγγίου, ἡ δὲ γαλλικὴ στρατιὰ δια- « βαίνει πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ἔδαφος « τῆς Ἑνετίας, ἥτις δὲν θέλει λησμονῆσαι ὅτι μα- « κρὰ φίλ' α συνέδεσεν ἀμοτεράς τὰς δημοκρατίας.

Ἐπερρίνετο ἡ προκήρυξις διὰ λόγων φιλικῶν πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας ὅπως αὐτοὶ μετὰ τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κλήρου διακηρύξω- σιν εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἡ στρατιὰ διαβαίνει ὡς φίλη καὶ ἀζήμιος πρὸς τοὺς κατοίκους. Ἡ δὲ Γερουσία διεβεβαίω διὰ πρεσβείας τὸν ἀρχιστράτηγον περὶ τῆς ἀδελφότητος αὐτῆς, ἥτις πρὸς συμφορὰν τῆς

ἐνετικῆς δημοκρατίας παρεβιάσθη ὑπὸ τῶν Αὐ- στριακῶν καταλαβόντων τὴν Πεσκιέραν. Καθὼς ἔγραφεν ὁ Ναπολέων εἰς τὸ Διευθυντήριον, ὁ Βω- λικὶ ἡπάτης πᾶταπῶς τοὺς Ἑνετοὺς, αἰτήσας μὲν τὴν διάβασιν μόνον ἀνδρῶν πενήτηκοντα, κυριεύ- σας δὲ τὴν πόλιν διὰ στρατεύματος. Ἄν καὶ ἡ ἐνε- τικὴ κυβέρνησις δὲν ἔπταε διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ αὐστριακοῦ στρατάρχου, ὁ Ναπολέων, ὑπέκων εἰς νόμον τοῦ πολέμου ἀδυσώπητον, καὶ θεωρῶν ση- μαντικὴν τῆς Πασκιέρας τὴν κατοχὴν, ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸς νὰ καταλύσῃ τοὺς νόμους τῆς οὐδετερό- τητος. Καὶ ἐπιπίπτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ δια- φόρων μερῶν, τὸν ἐκδιώκει, αἰχμαλωτίζει δισχιλίους καὶ ἐξουσιάζει δύο σημαίας καὶ ἐννέα τηλεβόλα. Ἐν τῷ μεταξὺ τῶν διαφορῶν μαχῶν, αἵτινες ἐκρο- τήθησαν περὶ τὴν Πεσκιέραν, ὁ Ναπολέων ἐκινδύ- νευσε νὰ ζωγραφῇ ὑπὸ τῶν Οὐσάρων, καὶ ἔκτοτε ὀργανίσθῃ σῶμα ἐπίλεκτον, ἐπικληθὲν τῶν ὀδηγῶν ὅπερ συνέκειτο ἐξ ἱππέων δεκαετοῦς ἡγετίας, καὶ συνώδευεν ἀπανταχοῦ τὸν Ναπολέοντα.

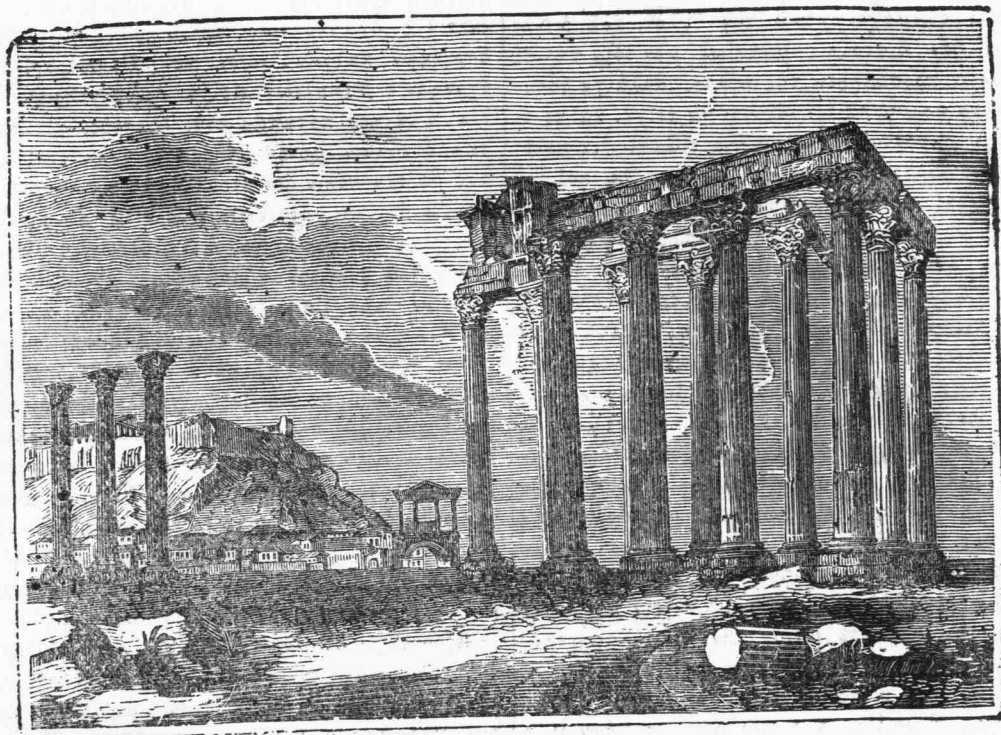
Ἐξουσιάζει δὲ διὰ στρατηγήματος τὴν Βερώνην, δίδωκε τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκ τῆς Λιβόρνον, καὶ μετ' ὀλί- γον ἐλευθερῶναι τὴν Κόρσικαν, καὶ γίνεται κύριος τῶν Μεδιολάνων. Καὶ ὅμως εἰς ὁποίας δεινὰς πε- ριστάσεις εὗρίσκετο ἡ γαλλικὴ στρατιὰ ἐν τῇ Ἰτα- λίᾳ, περικυκλούμενη ὑπὸ πολεμίων φανερῶν τε καὶ ἀφανῶν! ὁ πολὺς νοὺς τοῦ στρατάρχου καὶ ἡ μεγάλη πολιτικὴ του ὑπερέβησαν τὰ προσκόμματα· ὁ νεανίας στρατάρχης—ἦτο τότε μόλις εἰκοσιοκ- τὼ ἐτῶν, ἐδάμασε πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, ἐδῶ μὲν θριαμβεύων, ἀλλαχοῦ δ' ἐπ' ἄλλων εἰρήνην ἡ συμ- μαχίαν. Ἀπέτεινε συμβουλὰς πρὸς τὴν κυβέρνησιν του, τῇ ἔγραψε δὲ ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς τύχης τοῦ Βούρμσερ, ὅστις ἤρχετο νὰ διαδεχθῇ τὸν στρατάρ- χην Βωλικὶ, καταβαίνων μετὰ Αὐστριακῶν ἐξάκις μυρίων. « Συμφορὰ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπατηθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του. »

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

Ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀρχιότῃ περιώνυμου τοῦ Ὀ- λυμπίου Διὸς ναοῦ, ὃν *unum in terris inchoatum pro magnitudine dei*, ἀποφαίνεται τίτος ὁ Λί- βιος, λείψανα μόνον μέχρις ἡμῶν διεσώθησαν, ἀλλὰ λείψανα ἱκανὰ νὰ δικαιολογήσωσι τοῦ Ῥωμαίου συγγραφέως τὴν γνώμην. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ναοῦ τούτου ὁφείλεται εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ περισω- θέντα καὶ εἰς Ἀθῆνας καταφυγόντα Δευκαλίωνα, ὅστις ἰδρύσατο ἱερὸν Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ εὐγνωμο- σύνῃς ἕνεκα (1). Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπὶ Πεισιστράτου,

(1) Τοῦ δὲ Ὀλυμπίου Διὸς Δευκαλίωνα λέγουσιν οἰκοδομῆσαι τὸ ἀρχαῖον ἱερὸν, σημεῖον ἀποφαί-

Γ.Ε. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ.

ΟΛΥΜΠΙΕΙΟΝ.

539 περίπου ἔτη πρ. Χ. νέου θαυμασιωτάτου ναοῦ τὰ θεμέλια κατεβλήθησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, διευθυνόντων τῶν περιφήμων ἀρχιτεκτόνων Ἀντιστάτου, Καλλιάρχου, Ἀντιμαχίδου καὶ Πορίνου. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Πεισιστράτου, οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐξηκολούθησαν μὲν προθύμως τὸ ἔργον, ἀλλὰ τοσαῦτα κωλύματα καὶ δυσχερείαι ἀπήντησαν πρὸς τοῦτο, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν αὐτοῦ καὶ οὕτως ἐπὶ πολλοῦς αἰῶνας, « Ὀλύμπιον τοῦτο ἀτελὲς ἔμεινεν Ἀθήνησι οἰκοδομούμενον, πολλάκις ἀρχὰς λαβὼν τῆς κατασκευῆς, ὡς ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει.

Περίεργος δὲ τοῦ ναοῦ τούτου ἡ τύχη! Τύραννος Ἀθηναίων ἤρξατο τοῦ ἔργου, καὶ δεσπότης, ἀλλὰ δεσπότης ξένος, ἡγεμὼν ἔθνους, οὐ οὐδὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ Πεισιστράτου καὶ ἐπὶ πολλοῦς χρόνους ὑστερον ἐγίνωσκον οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ Ἀδριανὸς ἐπέπρωτο νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς πέρας. Γενεαὶ ἀνθρώπων πολλὰ ἤλθον καὶ παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς περαιώσεως τοῦ ναοῦ, καὶ Βασιλεῖς ἐνδοξοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἀνέλαβον μὲν τὴν περαιώσιν τοῦ ἔργου, ἀλλὰ κατέλειπον αὐτὸ προσθέντες ἀνὰ ἓνα ἀδάμαντα ἑκάστος εἰς τὴν μεγάλην τοῦ πατρὸς τῶν ὅλων πορφύραν. Ὁ Πεισιστράτης ἔθετο τὸν ἀκρογωνιαίον τοῦ ναοῦ λίθον καὶ ἀπέθανεν, οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐξηκολούθησαν καὶ παρήτήθησαν τοῦ μεγάλου ἔργου.

Μετὰ τούτους, πολλοὺς ὑστεροὺς αἰῶνας, Περσεύς ὁ τῆς Μακεδονίας βασιλεὺς ἐπεχειρίσθη αὐτὸ καὶ ἀτελὲς κατέλειπε. Μετὰ τὸν Περσέα καὶ 356 μὲν ἔτη περίπου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πεισιστράτου, 174 δὲ πρὶν τῆς τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ ἐνσχυρώσεως, ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς βασιλέως τῆς Συρίας, Κοσσούτιος ὁ Ῥωμαῖος ἀρχιτέκτων ἐπεφορτίσθη μὲν τὴν περαιώσιν τοῦ ἀξιολύστου οἰκοδομήματος καὶ Ὀλύμπιον τοῦτο ὠνομάσθη, ἀλλὰ τοῦ εὐσεβεῖς σκοποῦ τοῦ Ἀντιόχου διεσκέδασεν ἐπελθὼν ὁ θάνατος, καὶ ἡμιτελὲς αὖτις τὸ Ὀλύμπιον κατελείφθη. Ἐξδομήκοντα δ' ἔκτω μὲν μετὰ ταῦτα ἔτη, 164 δὲ π. Χ. ὁ ἄγριος Σύλλας ἐσώλησε τὸν ναὸν καὶ μετενεγκὼν εἰς Ῥώμην καὶ στήλας καὶ πυλῶνας χυλοὺς ἀνέθηκε Διὶ τῷ Καπιτωλίῳ (1). Τοῦ Ἀντιόχου τὸ περί συμπληρώσεως τῆς οἰκοδομῆς σχέδιον ἀνέλαβεν ὁ φίλος καὶ προστάτης παντὸς ὠραίου Αὐγούστου καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῷ βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅτε μεταγενέστερος αὐτοῦ καὶ τοῦ Σύλλα μιμητῆς κακὸς ἄνθρωπος, ὁ Καλιγούλας μετέφερεν εἰς τὸ Καπιτώλιον τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ὁ ναὸς δὲν ἦν ἔτι ἀπρητισμένους μέχρις οὗ ὁ Ἀδριανὸς ἐξεποίησε τέλος πάντων τὸ οἰκοδόμημα καὶ ἀνέθηκεν αὐτῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ ὃ καὶ κολοσσιαῖον ἔστησεν ἄγαλμα. Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ ναοῦ ἐπὶ Πεισιστράτου, μέχρι τῆς ἐπὶ Ἀ-

νοντες, ὡς Δευκαλίων Ἀθήνησιν ὥκησε, τάφον τοῦ ναοῦ τοῦ νῦν ὅπου πολὺ ἀφαστακτόν. [Παυσ. Ἀττικὰ κεφ. 18.

(1) Athenis templum Iovis Olympii, ex quo Sylla Capitolinis aedibus advexerat columnas Plin. Histor. natur. 36. 6.

δριανού περσιώσεως· αὐτοῦ μεσολαβοῦσιν ἔτη 670, ἔδαπανήθησαν δὲ ἐπ' αὐτοῦ τάλαντα 7088.

Περιεκυκλοῦτο δὲ ὁ ναὸς ὑπὸ περιστηλίου ἐκ στηλῶν, κρηνηθιακοῦ ρυθμοῦ, ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων, ἐξ ὧν τὰ μὲν δύο μέτωπα παρέταττον δέκα μὲν κατὰ μῆκος, τρεῖς δὲ κατὰ βάθος· στήλας, τῶν δὲ δύο πλευρῶν ἑκάστη πεντεκαίδεκα κατὰ μῆκος, καὶ δύο κατὰ βάθος. Ἐκάστη δὲ στήλη διαμέτρον μὲν εἶχε ποδῶν 6 καὶ ἡμίσεως, ὕψος δὲ περὶ τοὺς 60 πόδας, εἶχε δὲ ὁ ναὸς μῆκος μὲν ποδῶν 354 πλάτος δὲ 171, ἄπας δὲ περίβολος, ὡς λέγει ὁ Πausanias καὶ ὡς ἐκ τῶν σωζομένων ἐρειπίων καταδείκνυται, σταδίων μὲν μάλιστα τεσσάρων ἦν, ἐκαλλύνετο δὲ δι' ἄλλων τε πολλῶν ἀγαλμάτων καὶ δι' ἀνδριάντων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὃ ἑκάστη πόλις ἐλληνικὴ ἀνὰ ἓνα ἴστη ἐν τῷ Ὀλυμπίῳ μεταξὺ δὲ πάντων ἐξεῖχεν ὁ τῶν Ἀθηναίων, κολοσσαῖος ὢν, ὃς καὶ ἐτέθη ὅπισθεν τοῦ ναοῦ (1). Τῶν ἀνδριάντων δὲ τούτων πολλὰί βάσεις σώζονται ἔτι καὶ νῦν φέρουσαι τὸ ὄνομα τῆς ἀφιερούσης πόλεως καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ, μνημεῖα ταῦτα καλὰ μὲν, θλίψιν ὅμως ἐμποιοῦντα εἰς καρδίαν ἐλληνικὴν, διὰ τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος τῶν τότε προγόνων.

Ἐντὸς τοῦ περιβόλου ὑπῆρχον πρὸς τούτοις καὶ Ζεὺς χαλκοῦς καὶ ναὸς Κρόνου καὶ Ῥέας τέμενος ἐπίκλησιν Ὀλυμπίας. Ἐνταῦθα ὅσον ἐς πῆχυν τὸ ἔδαφος δέστηκε καὶ λέγουσι μετὰ τὴν ἐπομῆναι ταύτη τὸ ὕδωρ, ἐσβάλλουσί τε ἐς αὐτὸ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἄλφита πυρῶν μέλιτι μίξαντες (2). Τὴν τελευτὴν δὲ ταύτην ἐκάλουν ὕδροφορία. Πρὸς τοῖς δὲ ὑπῆρχον καὶ βωμοὶ δύο ὃ μὲν Θεοῖς τοῖς χθονίοις, ὃ δὲ Διὶ τῷ φυζίῳ καθιερωμένος ὑπὸ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμὸν διαφυγόντος, Ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ ἀνέκειντο καὶ λίθου φρυγίου Πέρσαι χαλκοῦν τρίποδα ἀνέχοντες, θέας ἄξιοι καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ τρίπους, καὶ Ἰσοκράτους ἀνδριάς ἐπὶ κίονος ἱστάμενος (3), καὶ ἄλλα πολλὰ μνημεῖα τε καὶ ἀναθήματα. Ἀλλὰ πάντων ἐξεῖχε τὸ ἄγαλμα Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένον καὶ θαυμαστὸν τὴν κατασκευὴν, ὅπερ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς ἀνέθηκε τῷ ὑπάτῳ Θεῷ.

Μέρος τοῦ σχηματίζοντος τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ τείχους σώζεται ἔτι καὶ νῦν διὰ τετραγώνων καὶ ἀληθῶς κυκλωπέων λίθων συγκεκροτημένον, ἔχει δὲ μῆκος πρὸς ἀνατολὰς μὲν ποδῶν 463, πρὸς ἄρκτον δὲ 688.

Σχεδὸν ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ ἐγείρεται καλλιπρεπὲς ἔτι ἡ ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς

διαχώρισιν τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀδριανούπολις δὲ ἐκλήθη πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος τὸ παρὰ τὸν ναὸν ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως. Ὅθεν ἐν μὲν τῇ δυτικῇ ὄψει τῆς πύλης ταύτης ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή.

Αἰδεῖς Ἀθηναῖ Ὀησεὺς ἡ πρὶν Πόλις.

Ἐν δὲ τῇ ἀνατολικῇ ἡδε.

Αἰδεῖς Ἀδριανοῦ καὶ οὐχὶ Ὀησεὺς Πόλις.

Πότε ὁ ναὸς οὗτος ὁ περικαλλὴς καὶ εὐρύτατος τοῦ Διὸς κατεστράφη, ἐν γένει μὲν ἀγνοοῦμεν, γνωρίζομεν δὲ μόνον ὅτι μέρος αὐτοῦ ὑπέκλυεν εἰς τὴν θηριώδη μανίαν Ἀλαρίχου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Οὐρσιγόθων, οἵτινες, ὡς λάβρος τις χειμᾶρρος ἐκ Πανονίας ἐκχειλίσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πέμπτου μ. Χ. αἰῶνος, κατέκλυσαν καὶ κατηρήμωσαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἰταλίαν, Μακεδονίαν καὶ Ἑλλάδα καὶ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν Ῥώμην.

Σήμερον ἐκτὸς τῶν ῥηθέντων τοίχων τοῦ περιβόλου ἴστανται ἔτι στήλαι πεντεκαίδεκα — Ἐκαίδεκα ἠθέλομεν εἰπεῖ πρὸ τινων μηνῶν ἂν βαρεῖα λαῖλαξ νυκτὸς ἐπιπνεύσασα κατὰ νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους πρόρριζον δὲν κατέβαλλε τὴν μεσαίαν τῶν τριῶν κεχωρισμένων τῶν ἄλλων στήλην. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν καιρῷ ἡ Εὐτέρπη διέλαβε.

Π. Γ.

ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΘ' ΑΙΩΝΑ (1)

Ἐν μέσῳ τοῦ Βάλτzu (Marais) ἐν τινι τῶν στενωτέρων, τῶν σκολιωτέρων, σκοτεινοτέρων καὶ ῥυπαροτέρων ὁδῶν τῆς συνοικίας τοῦ Τεμένους, σώζεται ἔτι καὶ νῦν οἰκία τις εὐρύχωρος μὲν ἀλλ' ἄσχημος καὶ ἀκανόνιστος καὶ ἐτοιμδρόπος, ἥτις κατὰ ποίαν μὲν ἐποχὴν ἰδρῦθη ἀγνοοῦμεν, (ἀλλὰ τοῦτο οὐδεμίαν φέρει δυσκολίαν πρὸς κατάληψιν τῆς παρούσης ἱστορίας), φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἀρχαιοτάτη, καθόσον κρίνομεν ἐκ τῆς παραδόξου κατασκευῆς τῆς, ἐκ τῶν μαυρισμένων καὶ σεσαθρωμένων ἀετωμάτων τῆς, ἐκ τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης θεωρίας τὴν ὁποίαν μόνος ὁ χρόνος δύναται νὰ δώσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ὁ περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολούμενος ἤθελεν ὀνομάσει *beréliqueur* ἀρχαῖον.

Καὶ λοιπὸν τὸ ἰσόγειον πάτωμα τῆς οἰκίας αὐτῆς, οἰκημα σκοτεινὸν καὶ χωρὶς ἀέρα καὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ μίαν αὐλὴν μεγάλην καὶ ῥυπαρὰν, τὸ πάτωμα τοῦτο, λέγομεν,

(1) Γνωστὴ εἶναι ἡ μανία ἥτις πολλοὺς κατὰ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ἐκυρίευσεν περὶ ἐφευρέσεως τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, δηλ. χημικοῦ τρόπου δι' οὗ νὰ κατασκευάζεται ἐκ διαφόρων κοινῶν ρυσίων χρυσός. Ἡ ἰδέα αὕτη, παράλογος καθ' ἑαυτὴν, ὠφέλησε μεγάλως τὴν ἐπιστήμην τῆς χημείας τὴν τόσον ὠφέλιμον, καὶ πολλὰ καὶ ἀξιόλογοι ἀνακαλύψεις χρεωστοῦνται εἰς αὐτήν.

(1) Ἀπὸ γὰρ πόλεως ἑκάστης εἰκὼν Ἀδριανοῦ βασιλέως ἀνακεῖται, καὶ σφᾶς ὑπερεβάλλοντο Ἀθηναῖοι τὸν κολοσσὸν ἀναθέντες ὅπισθεν τοῦ ναοῦ θεᾶς ἄξιον. Πausan. Ἀττικ. κεφ. 18.

(2) Πaus. Ἀττικ. αὐτόθι.

(3) Ὁ αὐτὸς αὐτόθι.

(Εὐτέρ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 29)